

νά περιφρονήσῃ ἢ νά ἐξυβρίσῃ ὁ λόρδος Ρονάλδος τὴν Ἑδὶθ τοῦ Λόρν. Ἀλλὰ μὴ λησμονῆς ὅτι δὲν παρῆλθε πολὺς χρόνος ἀφ' οὗ ἀποφεύγουσα τὰ ξένα βλέμματα ἐστέναζες κατὰ μόνας ἐπευφημοῦσα κατὰ προτίμησιν τοῖς ψάλλουσιν ἔρωτας ἀτυχεῖς. Ἀπὸ σοῦ ἤδη ἐξαρτᾶται νά πραγματοποιήσῃς τοὺς πόθους σου· ἀλλ' ἤδη, λέγεις, σκέπτεσαι νά ἐγ-

τοὺς λόγους, ἐχθρὸς τῶν μεριμνῶν, τῆς θλίψεως, τοῦ φόβου, παρασύρεται τυφλῶς ὑπὸ τῶν ιδιοτροπιῶν του· ἀλλ' ὁ χαρακτήρ σου εἶναι ἄλλοιος. Εἰπέ λοιπὸν εἰς τὸν Ρονάλδον ὅσα σοὶ εἶπον· ὅτι, ἂν δὲν καταθέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν μου τὸν ἐχέγγυον τῆς πίστεώς του δακτύλιον, ἐλευθέρως αὐτῷ παραδοθέντα ὑπὸ τῆς Ἑδὶθ, ἄς παύσῃ σκεπτόμενος περὶ ἐμοῦ· πάλιν

κλεισθῆς εἰς Μονήν; ὦ! ἂν ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν Ἐδουάρδος ἐμάνθανε τὴν σπουδαίαν μεταλλαγὴν τῶν φρονημάτων σου, πόσας εἰρωνείας ἐπὶ τῆς ιδιοτροπίας τῶν γυναικῶν. θὰ ἐπρόφερε, φύσει σάτυρος ὢν.

XXIV

— Ἀδελφέ μου, εἶπε, γνωρίζω καλῶς ὅτι θὰ μοῦ κατειρωνεύετο ὁ Ἐδουάρδος, ὅστις καλὴν ἔχων ψυχὴν, ἀλλὰ τραχεῖς

ὅμως δὲν ὑπόσχομαι ὅτι, καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἀπολυθῇ τῶν πρὸς τὴν μνηστὴν αὐτοῦ ὀρκων, θ' ἀλλάξω τὴν ἐσχηματισμένην ιδέαν μου τοῦ νά ἐγκλεισθῶ εἰς ἱερὰν Μονήν. Χαῖρε, ἀδελφέ μου, χαῖρε δι' ὀλίγον· ὁ κώδων μὲ καλεῖ εἰς ἄλλα χρέη.

XXX

Δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν κόσμον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ροβέρτος καταλείπων τὴν ἀδελ-